

de store, mørke Øjne straale af Kærlighedens Offermod, var det for ham, som brast med eet Trolderingen om hans Bryst. For første Gang siden sin Barndom maatte han kæmpe med en Bevægelse, der vilde tvinge Taarerne frem i hans Øjne.

»Kæreste — derfor var det altsaa, at du ikke skrev!«

»Og du forstod det ikke!«

Hun drog paany hans Hoved ned mod sin Mund og saae nu, at hans Øjne var duggede.

»Min egen! Min Ven!« jublede hun ud. »Du har dog længtes lidt efter mig!« — Og da hun i det samme hørte Døren lukke sig bag Frau Babi, der listede ud med hendes Overtøj, kunde hun ikke længer beherske sig. Med et vildt Udbrud slog hun Armene om hans Hals.

Længe stod de saaledes tæt sammenslyngede. Per famlede tavs med Haanden over hendes Haar, — han kunde stadig ingen Ord finde, saa overvældet var han, og saa mange Spørgsmaal tumlede der rundt i hans Hoved. Jakobe laa med lukkede Øjne knuget ind til hans Bryst.

»Saa er det da endelig sandt! Jeg er virkelig hos dig! Det er ikke længer en Drøm. Jeg hører igen dit stærke Hjerte banke. Aa, Per — min Ven! Min Ven! Tusinde Gange min Ven!«

Omsider fattede de sig nogenlunde, saa de kunde begynde at spørge og svare i ordnede